

1

‘Schapen?’ herhaalt Rens schamper.

‘Niet zomaar schapen,’ benadruk ik. ‘Ouessantschapen.’ Als hij me glazig aan blijft kijken, verduidelijk ik: ‘Minischaapjes!’

‘Topidee,’ valt Liz me enthousiast bij.

‘Geniaal,’ stemt ook Leon in, waarna hij een slok Radler neemt en hard boert.

Liz geeft hem een por en zegt klaaglijk: ‘Ik ben getrouwd met een barbaar.’

Schouderophalend antwoordt Leon: ‘Hé, ik kan er niets aan doen dat jij zo’n slechte smaak hebt.’ Dan kijkt hij mij aan. ‘Maar minischaapjes, dus?’

‘Minischaapjes.’ Rens spreekt het woord uit alsof het hem persoonlijk iets misdaan heeft. Hij kijkt ons een voor een aan en trekt een wenkbrauw op. ‘Ben ik de enige die hier een aantal praktische bezwaren in ziet?’

Ik weet dat ik me niet zou moeten laten opjatten door hem, want de zon schijnt en het is zo’n lange zomeravond waar ik in de winter altijd verlangend over fantaseer. Het leven is mooi en ik heb Liz en Leon al aan boord, dus met mij erbij zijn dat drie van de vier stemmen vóór. Kortom, dit idee is een schot in de roos.

Ik ben eerlijk gezegd best een beetje trots op mezelf. Hidde en Marieke zijn misschien wel de attentste mensen

die ik ken, dus ze verdienen het allerbeste housewarmingcadeau nu ze hun droomhuis hebben gevonden. En Hidde moet volgende week ook nog eens zijn proefschrift verdedigen, waarna hij gepromoveerd en wel het academiegebouw uit zal lopen. En wat geef je een dude met een nieuw huis én een gloednieuwe doctorstitel? Juist: minischaapjes.

Duh.

Ik heb hem er zelfs ooit iets over horen zeggen. Eigenlijk pure mazzel dat dat brokje kennis kwam bovendrijven terwijl we zaten te brainstormen over iets leuks om ze te feliciteren met de boerderij die ze hebben gekocht. Echt, het is perfect. Dus wat kan mij het schelen dat die chagrijn van een Rens het er niet mee eens is? Rens is het nóóit ergens mee eens. De meeste stemmen gelden, Nora. Hou je in.

Maar zijn gefronste voorhoofd en de licht spottende blik in die hazelnootkleurige ogen ontsteken zoals altijd een vlammetje van irritatie in mijn borstholte, en hoe hard ik ook probeer om de volwassene te zijn, het lukt me niet.

‘O, ja? Wat voor bezwaren zijn dat dan zoal, meneer de doemdenker?’

Rens’ mondhoek krult minachtend en hij begint op zijn vingers te tellen. ‘Ten eerste: waar halen we die beesen vandaan en hoe krijgen we ze bij Hidde en Marieke?’ Voordat ik antwoord kan geven, gaat hij verder. ‘Ten tweede: heb je niet iets van een vergunning nodig om schapen te mogen kopen? Willen ze eigenlijk wel schapen, of projecteer je je eigen wensen op anderen?’

Verontwaardigd hap ik naar adem. ‘Projecteer ik...

sorry, maar... wat? Ze hebben het al járen over een tuin vol dieren! En nu ze die lap grond hebben, is er geen enkel bezwaar meer om...'

'En waar stallen we die krenge?' onderbreekt Rens me onverstoord. 'Ik heb dat weiland achter hun huis gezien, en daar zit alleen een enkelhoog prikkeldraadhekje omheen voor de vorm. Daar stapt ieder beest zo overheen. Zélfs een *minischaapje*,' voegt hij eraan toe, en bij dat laatste woord wordt zijn stem prompt een paar octaven hoger, in wat volgens mij een slechte imitatie van mijn stemgeluid moet voorstellen.

Kinderachtig.

'Als wij nou zorgen voor het hek,' begint Liz, heen en weer wijzend tussen Leon en haarzelf, 'dan kunnen jullie de schaapjes regelen.'

'Wij? Als in hij en ik?' Ik kijk even naar Rens met een blik die waarschijnlijk nogal onbeleefd overkomt, maar zo is hij ook bedoeld, dus dat scheelt.

'Waarom gaat Nora niet in haar eentje?' vraagt het onderwerp van mijn afkeer. 'Het was toch haar geniale idee?'

'Maar jij hebt een grote auto.' Liz haalt haar schouders op.

En zo komt het dat we een week later op een zonnige zaterdag in juli naast elkaar in Rens' Nissan Qashqai zitten. De zon schijnt fel naar binnen door het glazen dak, waardoor de auto langzaam in een soort broeikas verandert.

'Kan het dak open?'

Met zijn blik strak op de snelweg antwoordt hij: 'Nee. Ik frons. 'Nee, dat kan niet, of nee, dat doe ik niet?'

'Kan niet,' licht hij uiterst praatgraag toe. 'Zet de airco maar harder.'

Met een zucht stel ik de temperatuur wat lager in.

Hoewel de bezwaren die Rens tijdens ons overleg opwierp bij mij vooral irritatie opriepen, veegde Liz ze vrolijk van tafel en noemde hem een ouwe mopperkont. Ik ken niemand anders die dat tegen hem zou mogen zeggen zonder dat hij vuur gaat spuwen. Waarschijnlijk is dat een soort familieprivilege dat alleen tussen neven en nichten geldt. Of misschien, nu ik erover nadenk, specifiek alleen tussen Liz en Rens.

Omdat ze allebei zijn opgegroeid als enig kind en hun hele jeugd tegenover elkaar hebben gewoond, zijn ze een soort surrogaatbroer en -zus voor elkaar. Dat ontdekte ik toen ik in de brugklas spontaan bevriend raakte met Liz. We moesten samen voor geschiedenis een papier maché-masker maken van Toetanchamon. Liz zette het enorme faraohoofd vlak voor de les als geintje op, waarna ze er klem in bleek te zitten en we de presentatie dus moesten doen terwijl ik non-stop de slappe lach had en zij klonk alsof ze door het deksel van een vuilnisemmer heen probeerde te communiceren. We kregen een zesje voor de moeite, maar sleepten er wel een vriendschap voor het leven uit.

Vrijwel direct werd duidelijk dat zij en Rens een pakgedeel waren. Ga je om met de een, dan ga je om met de ander. Hij moest altijd overal bij zijn, zelfs bij onze typische meidenactiviteiten.

Shoppern voor een schoolfeest? Rens was erbij – dat wil zeggen: hij slofte lusteloos achter ons aan van winkel naar winkel en nam overal diep zuchtend plaats op het verveeldemannenbankje, waarna hij weigerde positief commentaar te leveren op ook maar één kledingstuk dat we aanpasten.

Tuttig maskermiddagje en Legally Blonde kijken? Rens was erbij, met het mannelijkste masker dat ik bij de drogist had kunnen vinden (een donkerblauw exemplaar dat naar komkommer en lavendel rook) en boven zijn hoofd een donderwolk in een bijpassende tint.

Cupcakes bakken en roddelen over de jongens in de klas? Natuurlijk was Rens daar ook bij, laatdunkend toekijkend terwijl ik met een knalrode kop mijn best deed om zo zakelijk mogelijk het deeg van de garde te likken.

En ik moet eerlijk zeggen: ik ben zeer kortstondig een heel klein beetje verliefd op hem geweest. Hij was dan ook twee jaar ouder dan de jongens uit onze klas, met donker haar en brede schouders. Meer dan dat is er niet nodig voor een bakvissen-crush. O, en hij stak toen al een kop boven me uit (op dat gebied is er weinig veranderd). Maar zodra ik ontdekte dat hij permanent de persoonlijkheid van een zee-egel met een ochtendhumeur heeft, doofde de liefde rap.

Ik waag een blik opzij naar mijn zwijgzame reisgenoot. Zijn handen heeft hij zo stevig om het stuur geklemd dat zijn knokkels er wit van zijn, en zijn kaak heeft een extra verbeterde trekje vandaag.

‘Grote auto,’ doe ik een poging om een gesprek te openen. Het is een zwakke poging, dat moet ik toegeven. Ik weet niets van auto’s en ik geef er niet om, en dat weet Rens ook.

Zijn enige antwoord is dan ook een brom die van alles kan betekenen.

Hè, gezellig.

Ineens besef ik dat we nog nooit met z’n tweeën alleen zijn geweest. Op de middelbare school was hij het irri-

tante aanhangsel van Liz, en toen we gingen studeren werd ons onvrijwillige Drie Musketers-groepje uitgebreid met Rens' beste vriend Hidde en diens vriendin Marieke. In het afstudeerjaar kreeg Liz iets met Leon, met wie ze een jaar later ging samenwonen en drie jaar later trouwde. Het duurde niet lang voordat ook Hidde voor Marieke op één knie ging. Regelmatig werden er daarna grapjes gemaakt over wanneer Rens mij nou een keer ten huwelijk zou vragen, maar we deden niet leuk genoeg mee om dat idee lang te laten bestaan. Rens keek bij dat soort opmerkingen steevast alsof hij onvrijwillig op een citroen kauwde, en ik geloof dat ik simpelweg elke keer probeerde in het behang op te gaan van ongemakkelijkheid.

Toen we gingen studeren konden Liz en ik ineens vaker samen afspreken, zónder Rens' aanwezigheid. Met Hidde drink ik regelmatig samen een biertje als we elkaar toevallig in de stad tegenkomen, met Marieke ga ik vaak winkelen of cocktails drinken, en met Leon kan ik urenlang ouwehoeren, ook zonder Liz erbij. Maar met Rens? Rens is er altijd gewoon.

In al die jaren heb ik nog nooit reden gezien om een-op-een met hem af te spreken. En blijkbaar is dat wederzijds, anders was het er wel een keer van gekomen.

'En ze hebben dus alleen minischaapjes aan de andere kant van het land?'

Rens' stem trekt me uit mijn overpeinzingen. Hij haalt speciaal zijn blik van de weg om me even spottend aan te kijken.

Ik rol met mijn ogen. Dit heb ik allang aan Liz uitgelegd, maar waarschijnlijk was hij toen te druk bezig met

bedenken hoe hij in zo min mogelijk tijd zoveel mogelijk buurtkinderen aan het huilen kon maken. ‘Het is een gewild ras, en er zijn maar een paar fokkers in Nederland,’ antwoord ik zo geduldig als ik kan. ‘In het voorjaar zijn een heleboel schaapjes al verkocht. Dit was de dichtstbijzijnde fokker die er nog twee te koop had.’

‘Anderhalf uur rijden.’ Rens knikt. ‘Lekker dichtbij, wel.’

2

‘Ik heb alleen nog twee zwarte over, ik hoop dat je dat niet erg vindt!’ roept de fokker over zijn schouder, terwijl hij in stevig tempo voor ons uit beent over het smalle, stoffige zandweggetje dat zijn enorme tuin met een weiland verbindt.

‘Waarom zou dat erg zijn?’ vraag ik, licht buiten adem.

Rens, die voor me loopt, werpt een blik over zijn schouder. Waarschijnlijk lacht hij me inwendig uit omdat ik nu al hijg als een oud karrenpaard. Maar hallo, hoe kon ik nou weten dat we op Olympisch tempo door de grootste tuin van Nederland gingen snelwandelen?

Ik geef toe: ik had best platte schoenen aan kunnen doen. En misschien was mijn vestje ook niet nodig geweest – de zon schijnt zo fanatiek dat ik me afvraag of we in die anderhalf uur misschien naar een tropische vakantiebestemming zijn gereden. Daar lijkt het trouwens wel een beetje op; de hemel is strakblauw, in de bosjes zoeken insecten, en de vogels die verderop in de bomen zitten fluiten uit volle borst.

‘Nou, laatst was er hier zo’n Instagram-madam,’ licht de fokker toe, en aan zijn toon kan ik precies horen wat hij van Instagram-madammen vindt, ‘en die wist me te vertellen dat die witte makkelijker op de foto te zetten zijn. Dus wie weet vind je het daarom wel erg.’

‘Geloof me, ik ben geen Instagram-madam.’

Rens mompelt iets dat lijkt op ‘nou, inderdaad,’ maar voordat ik zijn kop eraf kan bijten, komen we eindelijk aan bij het hek van de wei. De fokker houdt het voor ons open. Zo’n honderd meter verderop staat een kudde schaapjes, en ik kan een piepje van enthousiasme niet onderdrukken. ‘Wat zijn ze schattig!’

‘Je mag ze niet zelf houden, hè,’ helpt Rens me herinneren. Als ik naar hem opkijk, meen ik zowaar een pretlichtje in zijn ogen te zien. Waarschijnlijk leedvermaak.

De fokker draait het deksel van een grote plastic ton af en haalt er een beker brokken uit. Zodra hij daarmee rammelt, komt de hele kudde in beweging. Zonder verder iets te zeggen, drukt hij de beker in mijn hand en loopt zelf naar de hoek van de wei, waar hij een net en wat stokken uit een houten kist haalt.

Ik kijk even verbaasd naar de beker in mijn handen. Alle minischaapjes denderen in galop op me af, wat angst-aanjagend zou zijn geweest als ze niet zo mini waren. Ik hurk neer en steek de bak voor me uit, zodat de brutaalste drie koplopers ruzie kunnen gaan maken over wie zijn hele hoofd erin mag steken. Of háár hele hoofd, moet ik waarschijnlijk zeggen, want dit zijn allemaal ooiën.

Ze zijn een stuk kleiner dan de schapen die ik normaal gesproken in de wei zie staan, met een spitsere kop en dunnere pootjes. Het lijken wel luciferhoutjes onder hun stevige lijfjes. Er lopen nog een paar lammetjes met de kudde mee, waarvan de kleinsten ongeveer zo hoog zijn als een pak suiker.

‘Blijven ze echt zo klein?’ vraag ik voor de zekerheid aan de fokker, terwijl ik een sportieve poging onderneem

om ook de andere kuddeleden wat brokjes te gunnen. De voorste schaapjes laten zich aaien zolang de bak voor hun neus hangt. Ze lijken totaal niet bang.

‘Nog geen halve meter,’ antwoordt hij. Ondertussen prikt hij de stokken door het net heen in de grond en rastert zo een hoek van de wei af.

‘En ze worden maar twintig kilo, toch?’

‘De rammen, ja. De ooien zitten eerder rond de vijftien kilo,’ zegt de fokker. ‘Goed, als jullie mij even helpen met de kudde in deze hoek te drijven, zoeken we er twee mooie dames uit.’

De schapen werken niet zo goed mee als ik verwacht had sinds ik als klein meisje Babe heb gekeken. Telkens druppelt de helft van de kudde aan de verkeerde kant langs het snel neergezette hek. Pas na de vierde poging zitten ze er allemaal in – en dan ontdekt het eerste schaap dat het hek laag genoeg is om er overheen te springen en kan het hele circus weer opnieuw beginnen.

Na een kwartier rondrennen en alle schaapjes binnen de afrastering proberen te houden, plakt mijn pony tegen mijn voorhoofd en schuren mijn benen zweterig langs elkaar onder mijn zomerjurk. Rens heeft met zijn lange armen en benen iets meer succes bij het verijdelen van uitbraakpogingen, maar hij ziet er niet uit alsof hij er plezier in heeft (om maar niet te zeggen dat hij kijkt alsof iemand net in zijn koffie heeft gerocheld).

De fokker zoekt de twee schapen voor Hidde en Marieke ertussenuit. ‘Deze is bijna twee jaar,’ zegt hij, en hij drukt een spartelende ooi in Rens’ armen. Dan pakt hij een ander schaap op, dat een klaaglijk gemekker laat horen. ‘Ik moet even wat opschrijven, hoor, anders ben ik

straks kwijt om welke het gaat. Hou jij deze ondertussen even vast?’

Het is eigenlijk geen vraag; zonder pardon deponeert hij het beest in mijn armen. Het is veel lichter dan ik dacht – lang niet die vijftien kilo waar ik rekening mee had gehouden. Ze zwaait haar pootjes in de lucht onder zich heen en weer en doet daarbij een zielig: ‘Bèèèhehèèh!’

‘Stil maar, kleintje,’ probeer ik haar te sussen, en uit instinct wieg ik haar een beetje. Ze kijkt me schuin aan en het valt me op dat ze vierkante pupillen in haar bleekgroene ogen heeft.

‘Heeft die van jou ook vierkante pupillen?’ vraag ik aan Rens.

‘Nee, wel nepwimpers en lippenstift,’ antwoordt hij ongeïnteresseerd, zonder een extra blik op zijn schaapje te werpen.

Ik moet me zo inhouden om niet mijn tong naar hem uit te steken. Gelukkig komt de fokker tussenbeide: ‘Schapen hebben altijd rechthoekige pupillen. Geiten ook, trouwens.’

‘O, geiten ook? Misschien moet je dan toch nog eens goed in de spiegel kijken, Nora,’ oppert Rens.

‘Bèèèh!’ blèrt het schaapje in mijn armen.

‘Ik weet het,’ zeg ik zo waardig mogelijk tegen haar. ‘Dat was echt helemáál niet grappig.’

Zodra we het papierwerk en de betaling rond hebben, lopen we over het eindeloze pad door de tuin terug naar Rens’ auto. Ik had stiekem gehoopt dat de fokker het schaap dat ik in mijn armen heb van me zou overnemen, maar zoveel mazzel heb ik niet. Tegen de tijd dat we terug

bij de auto zijn, is mijn vestje klam van het zweet en heb ik het opgegeven om mijn plakkerige haar uit mijn ogen te blazen. Rens maakt de kofferbak open en onthult daar de twee boodschappenkratjes die ik vanochtend heb bekleed met kranten, en de zak hooi die ertussen staat om de schaapjes hopelijk wat afleiding te bieden tijdens wat ongetwijfeld een stressvolle reis voor ze gaat worden.

‘Past dit?’ vraagt Rens verbijsterd. Blijkbaar sliep hij nog half toen ik de kratjes in zijn achterbak zette vanochtend, want toen heeft hij er precies nul vragen over gesteld.

‘Zeker!’ zeg ik, en met een blik zoek ik steun bij de fokker. Hij was degene die zei dat ik niet hemel en aarde hoefde te bewegen qua veevervoer, omdat ze ook prima in een boodschappenkratje of verhuisdoos passen.

‘Het zou gewoon moeten passen,’ zegt hij ook nu. ‘Al zou ik wel even de hoedenplank eruit halen.’

We zetten de schaapjes allebei in hun eigen kratje en Rens kijkt even hoofdschuddend naar de zand- en hooizooi die zijn kofferbak nu al is. ‘Laten ze het leer van de achterbank wel met rust, denk je?’

De fokker haalt zijn schouders op en ik onderdruk een steek van irritatie zodra ik Rens’ gezicht zie betrekken. ‘Natuurlijk laten ze dat leer met rust,’ zeg ik. ‘Ze hebben toch hooi?’

We bedanken de fokker voor zijn hulp (ik iets enthousiaster dan Rens) en stappen in voor de terugreis. Ik draai me om in mijn stoel terwijl we langzaam de oprijlaan af rijden. De twee zwarte kopjes steken boven de achterbank uit en ik schiet spontaan in de lach van de lege blik waarmee ze me allebei aankijken. De rechter, die Rens naar de auto toe heeft getild, knarst met haar tanden.

‘Hebben jullie een onderonsje?’ vraagt Rens. Hij klinkt niet alsof het antwoord hem echt interesseert.

‘Ze kijken zo lief dom,’ zeg ik, en wend me weer tot de schapen. ‘Jullie hebben geen idee wat er gebeurt, hè? Waarschijnlijk voelen jullie je hetzelfde als wij wanneer we plotseling omhoog zouden worden gebeamd in een ruimteschip.’

We zijn inmiddels bij de weg aangekomen. Onverwacht pauzeert Rens even en kijkt opzij, naar mij. Ik vang zijn blik. Wanneer hij na een paar seconden nog niets gezegd heeft en me alleen maar met een onpeilbare blik aan blijft kijken, vraag ik ongemakkelijk: ‘Wat?’

Hij knippert en schudt zijn hoofd. Dan kijkt hij heel kort achterom naar de schapen, die nu om beurten met hun tanden knarsen, en zucht dan diep. ‘Niks.’ Hij zet zijn knipperlicht aan en draait de weg op.